

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 31. avgust 2015. godine
Ref.br.: RK 834/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI24/15

Podnosilac

Enver Basholli

**Ocena ustavnosti presude Žalbenog veća Posebne komore
Vrhovnog suda Republike Kosovo o pitanjima koja se odnose na
Kosovsku agenciju za privatizaciju, GSP-KPA-A-158/13,
od 19. marta 2014. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija, i
Bekim Sejdiu, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Enver Basholli iz Samodreža, opština Vučitrn (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu (GSP-KPA-A-158/13 od 19. marta 2014. godine) Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Republike Kosovo o pitanjima koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće), koja mu je uručena 3. novembra 2014. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su, navodno, povređena prava podnosioca zahteva garantovana Ustavom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), odnosno član 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Sudenje], član 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP), član 46 [Zaštita Imovine] i član 54 [Sudska Zaštita Prava] Ustava.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, u vezi sa članom 22. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilom 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 3. marta 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 21. aprila 2015. godine, predsednik je imenovao sudiju Almiro Rodrigues za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Snezhana Botusharova (predsedavajuća), Kadri Kryeziu i Bekim Sejdiu.
7. Dana 12. maja 2015. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Žalbenom veću i Kosovskoj agenciji za imovinu (u daljem tekstu: KAI).
8. Dana 1. jula 2015. godine, predsednica je imenovala sebe za člana Veća za razmatranje umesto sudije Kadri Kryeziu, kome je mandat kao sudije Ustavnog suda okončan 26. juna 2015. godine.
9. Dana 8. jula 2015. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu u punom sastavu da proglasi zahtev neprihvatljivim.

Pregled činjenica

10. Stan u Prištini je, u vlasništvu DP „Elektrokosovo“, okupirala od 1986. godine, radnica (u daljem tekstu: prva radnica) DP „Elektrokosovo“.
11. Dana 23. novembra 1990. godine, prvoj radnici je prekinut radni odnos u DP „Elektrokosovo“ i kao posledica toga, stan je oslobođen.

12. Dana 28. novembra 1993. godine, DP „Elektrokosovo“ je dalo stan na korišćenje drugom radniku (u daljem tekstu: drugi radnik).
13. Dana 18. marta 1994. godine, drugi radnik je postao vlasnik stana na osnovu ugovora o kupoprodaji, overenog kod Opštinskog suda u Prištini.
14. Neodređenog datuma, prva radnica je podnela zahtev pred Housing and Property Claims Commission (u daljem tekstu: HPCC) radi potvrđivanja prava vlasništva nad stanom.
15. Dana 13. maja 2004. godine, podnosilac zahteva je konačno kupio stan od drugog radnika ugovorom o kupoprodaji Ov. br. 2616/2004, overenim kod Opštinskog suda u Prištini.
16. Dana 22. oktobra 2005. godine, HPCC je (odluka HPCC/D/226/2005/A&C) usvojila zahtev prve radnice i priznala njeno stambeno pravo, koje je izgubila *“kao posledica diskriminacije u periodu od 23. marta 1989. do 24. marta 1999. godine.”*
17. Odluka HPCC je doneta kao grupna odluka u vezi sa nekoliko zahteva, gde je, *inter alia*, zahtev prve radnice osporen od strane drugog radnika, dok je zahtev drugog radnika osporen od strane prve radnice. Oba zahteva su imala veze sa navedenim stanom. Zahtev prve radnice je usvojen kao osnovan, dok je zahtev drugog radnika odbijen.
18. Štaviše, HPCC je odlučila da je ugovor o kupoprodaji Ov. br. 2616/2004 od 13. maja 2004. godine zaključen između drugog radnika i podnosioca zahteva *“zaključen u suprotnosti sa članom 5.1 i 5.2 Uredbe UNMIK-a 2000/60, zbog čega isti je nevažeći”*.
19. Dana 19. decembra 2005. godine, drugi radnik i podnosilac su podneli zahtev za preispitivanje odluke HPCC/D/226/2005/A&C. Prva radnica je bila suprotna stranka u postupku.
20. Dana 31. marta 2006. godine, zahtev za ponovnim razmatranjem je odbijen kao neosnovan, jer *“podnosioci nisu podneli neki novi relevantni dokaz, koji nije razmotren od strane Komisije prilikom odlučivanja o zahtevima. Isto tako Komisija nije našla materijalnu povredu pri primeni UNMIK/UREDBe/2000/60.”*
21. Dana 29. avgusta 2007. godine, podnosilac zahteva je tražio pred KAI potvrđivanje njegovog vlasništva nad istim stanom, ponovo navodeći prvu radnicu kao suprotnu stranu. Prva radnica je uložila žalbu pred Kosovo Property Claims Commission (u daljem tekstu: KPCC).
22. Dana 22. oktobra 2012. godine, KPCC je odbio (odluka KPCC/D/R/175/2012) zahtev podnosioca, uz obrazloženje da je ovo pravno pitanje *res judicata*, jer je konačno odlučeno odlukom HPCC (HPCC/REC/61/2006) od 31. marta 2006. godine.

23. Dana 27. maja 2013. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu Žalbenom veću na tu odluku KPCC.
24. Dana 19. marta 2014. godine, Žalbena večé je (presuda GSP-KPA-A-158/13) odbilo žalbu podnosioca, kao neosnovanu, i potvrdilo odluku KPCC (odluka KPCC/D/R175/2012) od 22. oktobra 2012. godine.

Navodi podnosioca

25. Podnosilac zahteva tvrdi da su postupci vođeni pred HPCC i KPCC povredili članove 31 [Pravo na Pravično i Nepriistrasno Suđenje], 46 [Zaštita Imovine] i 54 [Sudska Zaštita Prava] propisani Ustavom, kao i član 6. EKLJP.
26. Podnosilac zahteva tvrdi da *“je u sudskom postupku sud prihvatio odluku donesenu u upravnom postupku, kojom je žalioocu povređeno pravo na zaštitu imovine propisano članom 46. Ustava. To zbog toga što je sud prihvatio ocene upravnog organa da je pravni posao na osnovu kojeg je konstituisano pravo svojine zaključen protivno pravilima upravnog organa”*.
27. Podnosilac zahteva, takođe, tvrdi da *“nepružanje od strane suda konačnog zakonskog odgovora predstavlja povredu osnovnog prava na pravično i nepriistrasno suđenje propisano članom 31”* ... i njegovog prava na sudsku zaštitu, garantovano članom 54 Ustava.

Prihvatljivost zahteva

28. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su propisani Ustavom i dalje precizirani u Zakonu i Poslovniku.
29. U tom smislu, Sud se poziva na član 48. Zakona i pravilo 36 Poslovnika.
30. Član 48. Zakona, propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.
31. Pored toga, pravilo 36 Poslovnika, predviđa:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev: [...] d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi: [...] d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.
32. Podnosilac zahteva tvrdi da mu je osporenom presudom povređeno pravo na jednakost pred zakonom, zaštitu imovine i sudsku zaštitu prava, kao što je garantovano Ustavom.

33. Zapravo, podnosilac zahteva tvrdi da su HPCC i KPCC, kao upravni organi, odlučivali arbitrarno o njegovom pravu svojine, a da je *“sud prihvatio ocene upravnog organa“*.
34. Sud primećuje da podnosilac zahteva nije pružio nijedno proceduralno ili suštinsko obrazloženje u svom zahtevu; on samo navodi gore navedene tvrdnje, bez daljeg objašnjenja o tome kako je i zašto došlo do navodnih povreda.
35. U tom smislu, Sud primećuje da je odluka HPCC/D/226/2005/A&C obrazložena kako po pitanju priznavanja prava prve radnice, tako i po pitanju kupoprodajnog ugovora koji je zaključen između drugog radnika i podnosioca zahteva *„koji je u suprotnosti sa članom 5.1 i 5.2 Uredbe UNMIK-a 2000/60, zbog čega isti je nevažeći.“*
36. Pored toga, Sud primećuje da je Žalbeno veće odbilo zahtev podnosioca kao neosnovan i u najbitnijem obrazložilo:
- “Obzirom da je odluka UISP od 22. oktobra 2005. godine potvrđena odlukom HPCC/REC/61/2006 od 31. marta 2006. godine, odluka UISP je postala pravosnažna“ (...)* i, *shodno tome, nije dozvoljeno ponovno suđenje između istih stranaka u pravnoj stvari u kojoj je odluka postala pravosnažna“ (...)* Obzirom da se predmet kod UISP odnosio na istu stvar – stan i između istih stranaka, pitanje je *res judicata“*.
37. Žalbeno veće je u nastavku zaključilo: *„U smislu člana 13.6 Uredbe UNMIK-a 2006/50 dopunjene Zakonom 03/L-079, ova presuda je pravosnažna i obavezujuća, te se ne može pobijati redovnim ili vanrednim pravnim sredstvima“*.
38. Sud smatra da su postupci pred HPCC i KPCC, kao i Žalbenim većem, bili pravični i da su odluke u celosti opravdane i detaljno obrazložene, odnosno objašnjavaju zašto *„nije dozvoljeno ponovno suđenje između istih stranaka u pravnoj stvari u kojoj je odluka postala pravosnažna“*.
39. Dakle, Ustavni sud zaključuje da su postupci, gledano u celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva dobio pravično suđenje (vidi: *inter alia, Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, izveštaj Evropske komisije o ljudskim pravima od 10. jula 1991. godine i *mutatis mutandis, Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).
40. Pored toga, podnosilac zahteva nije pojasnio kako i zašto odluka, koja je odbila njegov zahtev za ponavljanje postupka na osnovu postojanja *res judicata*, predstavlja povredu njegovih individualnih prava i sloboda.
41. Zapravo, Sud smatra da podnosilac zahteva nije podneo nikakav *prima facie* dokaz, koji bi ukazao na povredu njegovih prava garantovanih Ustavom (vidi: *Vanek protiv Slovačke Republike*, br. 53363/99, ESLJP, odluka od 31. maja 2005. godine) i nije precizirao kako članovi Ustava, na koje se pozvao, potkrepljuju njegovu tvrdnju, u skladu sa članom 113.7 Ustava i članom 48. Zakona.

42. Štaviše, Ustavni sud ponavlja da ne deluje kao sud četvrtog stepena, u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova ili drugih javnih organa. To je uloga redovnih sudova ili drugih javnih organa da tumače i primenjuju procesno i materijalno pravo (vidi: *mutatis mutandis*, *García Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28; vidi, takođe, slučaj: Ustavnog suda br. KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
43. Dakle, Sud zaključuje da podnosilac zahteva nije potkrepio i dokazao tvrdnju o povredi prava na jednakost pred zakonom, prava na pravično suđenje i zaštitu imovine.
44. Kao rezime, Sud smatra da su, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilom 36 (2) d) Poslovnika, tvrdnje podnosioca zahteva očigledno neosnovane i stoga, zahtev je neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članovima 20 i 48. Zakona i pravilom 36 (1) d) i (2) d) Poslovnika, 31. avgust 2015. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona; i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednica Ustavnog suda

Arta-Rama Hajrizi